

BALLAI LÁSZLÓ
Ariadné fonala

© COPYRIGHT 2004, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM
(P) 2004, BY VASAROS DOT COM

– Doktor úr, már úgy vártuk.

Ki várta? Elhasznált öregasszonyarc. Szemölcsök. Egyáltalán, honnan tudja, hogy doktor? Már be is tuzskolták egy lakásba.

– Rezsőke mondta ám, milyen előnyös vételt csinált a doktor úrral! Azt is elárulta, hogy maga az ország leggazdagabb ügyvédje.

Ügyvéd–ügyész, mindegy az öregasszonynak. Gyorsan egy kivezető Ariadné-fonalat ebből a labirintusból!

– Magam is nagyon örülök, hogy szomszédok lettünk, kedves asszonyom, de most már...

– Foglaljon helyet, doktor úr!

A szomszédasszony valósággal belepasszírozta az ügyészt egy kiült fotelbe.

– Akkor hozhatom a kávéját? Vagy ilyenkor már csak...

– Asszonyom, kérem térjen a tárgyra!

– Hát, az nem olyan egyszerű. Úgysem fog hinni nekem.

Mind így kezdi.

– Hát akkor én...

Az öregasszony gyorsan visszanyomta a fotelbe az emelkedő testet. Van ereje! Egy ilyen vékony teremtés. Az ember azt hinné, bármikor összeeshet.

– Azt a kályhát nézze meg doktor úr!

Közönséges cserépkályha. Citromsárga. Az öregasszony ujja szuronyként meredt előre.

– Itt egy hollandi cserepekből készült kályha állt – mondta. – Kék-fehér. Szélmalmok. De én magyarázom a doktor úrnak?

– Hollandi – mormogta gépiesen az ügyész, miközben számba vette az ajtón lévő zárat.

– Valaki nyomtalanul feltörte mind a kilenc zárat, lebontotta a hollandi fajanszot, és ezt rakta a helyébe.

– Honnan tudja az ügyvéd úr?

– És elvitte a herendi porcelánkészletet is.

– Zsolnayt.

– Meg a családi ezüstöt.

– Szó szerint. Volt két arany gyertyatartó is.

– Meg egy kínai váza.

– A doktor úr fantasztikus! Akkor vállalja az ügyet?

– Milyen ügyet?

– Az unokaöcsém a tettes. Ki akar készíteni, hogy azután könnyen megölhessen.

– És lyukat fúr a falba.

– Bizony, gyakran megfigyel. Már ötször kihívtam a rendőrséget. De hiába. Ma már nem is jönnek ki. Pedig minden héten eltűnik valami.

Tipikus.

– Nem olyan doktor vagyok, aki ilyesmivel foglalkozik – azzal az ügyész felállt.

– Hát akkor kihez forduljak?

De már nem tudták visszatartani. A kétségbeesett öregasszony a karjába csimpaszkodva kísérte. Ott álltak a lakásajtóban. Most be fog jönni vele?

– Kérem, asszonyom!

Kövér könnycsepp gördült le a ráncos arcon, és duplájára növesztett egy szemölcsöt.

– Jó, majd megnézem, hogy mit tehetek.

Hálásan megsimogatták a kezét. Undorral vegyes fáradtsággal rogyott le a bőrkanaapéra. Végre otthon. Nem, itt a jog ugyanolyan tehetetlen, mint az orvostudomány. Harminc éve találkozott először a jelenséggel Tárnokon. Kis telkük volt ott, a nyarat kint töltötték. Ahogy beköszöntött a tavasz, Apa, Anya rohantak ki a természetbe. De Tárnokon lehetett kerékpározni! Budapesten nem hagyták. Nagy a forgalom, ilyesmi. Anya nagyon féltette. Ki félti most? A felesége? De miért mindig a felesége jut az eszébe mindenről? Mert húsz év után váltak? Miért nem a holnapi előadásra gondol? Az ügyészi kamarában tartják. Parlamenti képviselők is jelen lesznek. Majd hallgathatnak. Botcsinálta jogászok. Ők hozzák a törvényeket, de ők sohasem néznek a vádlott arcába. Vagy a sértettébe. Na, majd holnap megmondja a véleményét az új büntető törvénytervezetről! Jó lenne egy kávé. De akkor mi lesz az alvással?

Kopogtattak. Ki az? És miért kopog? Ott a csengő. Ki más? A szomszéd öregasszony, sugárzó arccal. Már amennyire az a nyomasztó arc sugározni tud.

– Én szívesen kitakarítom a doktor úr lakását. Erre ne legyen gondja.

Tényleg, egy takarító jó lenne. De pont ez a nő? Mindenbe belenézne. Hanem hát mibe is? Hivatalos iratokat nem tart itthon, a családi emlékek meg a feleségénél vannak. Minden ott maradt- a kanapét kivéve.

– Na, jöjjön vissza holnap délután.

Visszarogyott a kanapéra. Ez a tekintet! Mint a tárnoki öregasszonyé. Két utcával lejjebb laktak. Vagy hárommal? Tulajdonképpen ez az egész tanúkra épített bírósági eljárás hülyeség. Hát ilyen egyszerű dologra nem emlékszik az ember, hogy két vagy három utca. Pedig hányszor kerékpározott arra! Évente százszor legalább. Az hét év alatt hétszáz alkalom. Mégsem emlékszik. És valakit életfogytiglanra ítélnének egyetlen tanú vallomása alapján, aki életében egyszer, fél percig látott valamit. Változtatni kell ezen a szemléleten.

Szegény szomszédasszony. Szakasztott olyan, mint az a tárnoki öregasszony. Két vagy három utcával lejjebb. Volt a kapujuktól kétszáz méterre egy nyomós kút. Odajárt vízért. Régen kibomlott, szélfúta ősz hajtincsek. Barázdás arc. Dohszag. De azért segített az öregasszonynak vinni a vödörket. Egyszer behívták a házba. És az öregasszony halott szeme fellobbant. Látja-e azt a viktoriánus hegedűkanalat, a dos-á-dos meissenai porcelánt, vagy az empire duchesse-t? Mert az nem az eredeti viktoriánus, meissenai és empire darab, hanem valami silány vacak. Arra cseréli ki a szomszéd, a hűgának a fia, mert meg akarja ölni. A kamaszkor döbbenetével ült fel a kerékpárra, lélekszakadva hazahajtott, hogy beszámoljon az édesanyjának a hallottakról – itt egy ember életveszélyben van, hívni kell a rendőrséget! Édesanyja nagy figyelemmel végighallgatta, és arcára szomorúság ült ki – nem segít azon az asszonyon sem rendőr, sem orvos.

*

Másnap délután szinte vidáman ment haza. Jól sikerült az előadás. Világos, hogy az új büntetőtörvényt nem szabad sablonok bilincseibe verni, és a jól értelmezhető normatívák keretein belül egyedi elbírálást igényel minden eset. Az ügyészi, bírói munka során a legapróbb részletekig nem kell vizsgálni minden szót, hogy ne valamilyen prekoncepció szerint rendezzék el a bizonyítékokat, hanem azok együttes mérlegelése vezessen az

igazsághoz. Nagy tapsot kapott. Az a ferdearcú politikus áhítattal csüggött rajta, pedig az minden más előadóba belekötött. Arra, hogy még egy újságíró is kérdéseket tesz fel neki, végképp nem számított. A holnapi lapokban is benne lesz, és végre mint jogtudós, nem pedig az ügyészség képviselőjében valamilyen bűnügy kapcsán!

Hanem a házban csak úgy nyüzsögtek a rendőrök, be sem akarták engedni a lakásába. Felmutatta az igazolványát. A nyomozást vezető őrnagy elnézést kért tőle, és a lakásához kíséerte.

- Mi történt tulajdonképpen? – kérdezte az ügyész
- Meggyilkolták Kissné. – válaszolt az őrnagy.
- Ki az a Kissné?
- Az ön szomszédja volt.
- A szomszédom? Az a... az az öregasszony?
- Tud valamit róla?
- Üldözési mániája volt.
- Igen, és ki üldözte?
- Azt mondta, hogy az unokaöccse. De, tudja hogy van, ez korántsem egy Ariadné-fonal...

Ezt a rendőr már nem hallotta. Vele rohant az összes kolléga, a nyombiztosítókat kivéve. Az ügyész megcsóválta a fejét, és bement a lakásába. Persze, az is hülyeség, hogy Ariadné-fonal. Mintha az elkövető direkt gombolyítana aranyszálat a rendőrnek, hogy az visszataláljon hozzá, mint egy szerelmes lány. Megreccsent a kanapé rugója. Kényelmes arab. Még a nagyanyjáról maradt rá. A felesége utálta. A feleségek persze mindent utálnak, amit nem ők vásárolnak. Szóval, a délelőtti előadás. Végre kifújhatja magát. Fárasztó az ilyesmi. Kollégák. Mind azt figyelik, mikor hibázik. Parlamenti képviselők, akik eleve kisebbségi érzéssel mennek mindenhová, mert nem értenek semmihez – na meg ferde arcuk. Elesett, vagy már így született az az ember? Van ilyen arc egyáltalán? Hogy micsoda alakok irányítják azt az országot! Vagy nem is irányítják, a dolgok csak úgy mennek maguktól?

Kopogtattak. Miért kopogtatnak, talán nem jó a csengő? Biztosan az öregasszony az. De hiszen az öregasszony már... A rendőrtiszt állt az ajtóban. Kezet nyújtott. Agyondohányzott újjak.

- Szeretném megköszönni a segítségét, ügyész úr.
 - Kérem, igazán nincs mit. De jöjjön be, ne itt az ajtóban...
- Megint a kanapé reccsenése. Lehet, hogy újra kellene rugóztatni a bútort?
- Elfogtuk a tettest, ügyész úr.
 - Gratulálok, de nem tudom, miben áll az én segítségem.
 - Az áldozat unokaöccse a gyilkos.
 - De, kérem az lehetetlen.

- Mindent bevallott. Találtunk is a lakásán hollandi kályhacserepeket, egy Zsolnay porcelánkészletet, valamint két arany gyertyatartót, melyek talán a nagynénjétől származnak.

- Zsolnayt... Meg egy kínai vázát.
- Netán említette e tárgyak valamelyikét az áldozat?

Notesz pattant ki az elsárgult ujjak közül.

– Igen, és takarítást is vállalt volna nálam.

– Takarítást? Nem látom az összefüggést.

Az ügyész előtt elhasznált öregasszonyarc jelent meg. Szemölcsői szuronyként meredtek felé.

– Rosszul van, ügyész úr, hozzak egy pohár vizet, vagy talán...

Az ügyész megrázta a fejét, majd hosszantartóan, idegesen felnevetett.

– Mert mi mindig mindenben összefüggéseket keresünk – mondta. – Viktoriánus hegedűkanál és hollandi fajansz, meissenai dos-á-dos és Zsolnay szerviz, kibomlott hajú és szemölcsös vénasszonyok között. Az összefüggések Ariadné-fonala szép lassan a nyakunk köré tekeredik, fojtogatni kezd bennünket, és már csak azért dolgozunk, hogy letépjük magunkról, hogy kitörhessünk az összefüggések labirintusából, de odakint nem Ariadné vár ránk szerelemmel, hanem borzalmas dermedt testek, de nem tudjuk, mi vagyunk az áldozatok, vagy ők?

A notesz becsukódott.

– Egy ügyész nem kérdezhet ilyet – mondta az őrnagy. – Köszönöm a kávé – tette hozzá fennhangon, de már nem fordult vissza.

– Milyen kávé? – dűnnyögte az ügyész, és még sokáig nézte az ajtót, amely bezárult a rendőr mögött.

VÉGE